

De geest bij het bermmonument

‘Hallooo! Zie je me? Hoor je me?’

Je kent ze vast wel, bermmonumenten. Gedenktekens langs de weg, op plekken waar verkeersslachtoffers om het leven kwamen. Dat het daar kan spoken, is minder bekend. Reïncarnatietherapeute Marianne Notschaele vertelt over de ontmoeting met een geest: de ziel van een overleden persoon, die na zijn plotselinge dood in de buurt van zo’n gedenkteken bleef ‘rondhangen’. >

TEKST: MARIANNE NOTSCHAELE-DEN BOER

‘Niet zelden blijven zielen met hun energie op de locatie van het ongeluk rondzweven’

Bermmonumenten zijn gedenktekens langs de weg voor ter plekke omgekomen verkeersslachtoffers. Je komt ze tegen op drukke, gevaarlijke provinciale wegen, op verkeersgevaarlijke kruispunten in dorpen en steden. Op initiatief van nabestaanden en vrienden van dodelijk verongelukte personen wordt - vaak jarenlang - op de plek van het verkeersongeluk hun overlijden herdacht. Wat begon met een simpel kruis of bloemstuk, is uitgegroeid tot herdenkingsstenen, plaquettes, geplastificeerde foto's met daarop naam, geboorte- en sterfdatum van omgekomen verkeersslachtoffers, heiligenbeeldjes, kaarsen, lampionnen, bloemboeketten en speelgoedbeertjes. Duidelijk zichtbaar voor wie er langskomt. Ter herdenking, maar ook als waarschuwing: wees voorzichtig, rijd hier langzaam.

Wat is er gebeurd?

De provinciale weg tussen het dorp waar ik woon en de Belgische grens, is een gevaarlijke 80-km weg. Automobilisten rijden er meestal harder dan de toegestane snelheid, vooral in de late avonduren en 's nachts. De weg is slecht verlicht, aan weerszijden staan dikke, oude eiken. Inhaalpogingen op (te) hoge snelheid resulteren nogal eens in ernstige botsingen, soms met dodelijke afloop. Brandweer en politie rukken meerdere keren per jaar uit om dronken of overmoedige jonge bestuurders die daar tegen een boom of tegenligger botsten, zwaargewond of in het ergste geval dood, uit hun autowrak te zagen en per ambulance af te voeren. Dorpelingen kennen de route als 'zeer gevaarlijk'. Ik rijd daar hooguit 70 km/uur, dat is hard genoeg. Twee duidelijk zichtbare bermmonumenten aan de zijkant van de weg geven hun dringende waarschuwing af: gevaarlijke weg, voorzichtig rijden, hier is al eens iemand verongelukt!

Plotseling sterven door een verkeersongeluk kan een shockeffect teweegbrengen bij de ziel die in dat menselijk lichaam huist. De fietser, die onverwacht geschept wordt door een uitwijkende auto en ter plaatse dodelijk verongelukt. Een inhaalmanoeuvre in dichte mist, met fatale afloop voor autobestuurder en tegenligger. De roekeloze dronken automobilist, die een bomerij ramt, crasht en in zijn gekreukelde voertuig overlijdt. Het spelende kind dat opeens de weg oversteekt en onder de wielen van een vrachtwagen terechtkomt. Degenen die zulke ongelukken niet zien aankomen en daardoor sterven, begrijpen hun overlijden vaak niet. Voor die zielen is het lastig hun dode lichaam energetisch los te laten en niet zelden blijven ze met hun zielsenergie op de locatie van het ongeluk rondzweven. Soms worden ze dolende entiteiten, op zoek naar antwoorden op vragen. Wat is er gebeurd? Waar zijn de mensen gebleven met wie ik net nog samen was?

Hoe kom ik thuis, bij geliefden, familie of in een andere dimensie?

Meereizen in de ambulance

In mijn praktijk begeleidde ik een keer een 16-jarig meisje. Ze was hoogsensitief, paranormaal gevoelig en had last van geesten die met haar wilden communiceren. Zij vond dat eng, wilde dat niet. Haar vader was ambulancemedewerker. Wanneer hij thuiskwam van zijn werk, had hij geregeld 'aura-lifters' bij zich. Zielsenergieën van overleden personen, die na het verlaten van hun dode lichaam met hem 'meereisden'. Het meisje merkte deze geesten op zodra ze bij haar thuis arriveerden, en de entiteiten zagen háár toegankelijke energieveld. De met haar vader meegelifte zielen maakten zich los van zijn aura en wilden dan met haar 'praten': weten waar ze waren, wat er gebeurd was. Ze begrepen niet dat ze als mens kortgeleden gestorven waren. Het ene moment waren ze springlevend, reden ze bijvoorbeeld in hun auto, en het volgende moment niet meer. Dat ze bij een verkeersongeluk waren omgekomen of op een andere manier zojuist waren gestorven, hadden ze niet door. Omdat 'die doden maar bleven komen', vond ze het vervelend worden. Wat moest ze ermee aan?

Tijdens gesprekken die ik met haar voerde over haar angst voor paranormale waarnemingen, leerde ze dat entiteiten/geesten heus niet altijd kwaadaardig zijn maar veel vaker gewoon niet snappen wat er aan de hand is en dat ze de weg naar Het Licht, het hiernamaals, kwijt zijn. Ze zijn emotioneel nog gehecht aan het leven, willen afscheid nemen van dierbaren, communiceren met ze en berichten doorgeven. In gesprek gaan met entiteiten hoefde niet zo beangstigend te zijn als het meisje veronderstelde; wanneer ze wilde, kon ze overledenen 'antwoord geven' op hun dringende vragen en ze de juiste kant uitsturen. Haar angst voor dolende zielen nam af, al duurde het nog een tijdje voordat ze begreep hoe paranormaalgevoelig ze werkelijk was. Omdat haar vader - net als zij - paranormale aanleg bezat 'maar daar weinig mee deed', klampten zielen van abrupt overleden personen zich wel gemakkelijk vast aan zijn aura. Zeker op momenten dat hij na een lange werkdag moe was, zijn energieniveau laag (en zijn aura dun). Het deerde hem niet, hij merkte ze amper op. Bij zijn dochter vonden deze zielsenergieën wél gehoor. Zij vertelde me dat slachtoffers van dodelijke verkeersongelukken het meest met vragen zaten. De klap waarmee hun ziel bij een crash uit het lichaam geslingerd was, bleek immens geweest en voor veel onbegrip te zorgen op zielsniveau.

*‘De klap waarmee hun ziel
bij de crash uit het lichaam
geslingerd was, bleek
immens geweest en voor
veel onbegrip te zorgen’*

Rouwverwerking & gemeenteregels

Volgens woordvoerder Stomphorst van Veilig Verkeer Nederland is het plaatsen van een bermmonument niets nieuws: “Ze dienen deels als verwerking, omdat die plaats het laatste moment was waarop de verongelukte persoon nog in leven was, en deels als oproep dat hetgeen daar gebeurd is nooit had mogen gebeuren. In die zin is het ook een klein beetje een campagne die passerende weggebruikers tot nadenken kan aanzetten.” Voor de meeste kleine bermmonumenten wordt geen gemeentelijke vergunning aangevraagd; ze zijn illegaal, maar worden gedoogd. Ook al heeft het Ministerie van Verkeer en Waterstaat ruim tien jaar geleden richtlijnen opgesteld voor het plaatsen van een bermmonument, lang niet altijd is duidelijk wat wel en niet mag. Er zijn gemeentes die strenge regels hanteren, terwijl anderen nauwelijks regels voorschrijven. Misschien heeft dat te maken met de grootte van een gemeente of een ‘verkeersveilige’ plek. Boeketten mogen vaak zonder ontheffing of schriftelijke toestemming neergelegd worden rond de geboortedag en sterfdag van een overledene en mogen twee weken blijven liggen. Het wordt een ander verhaal als het monument te veel weggebruikers afleidt of als het gedenkteken groot van formaat is. Daarom verplaatst of verwijdert Rijkswaterstaat sommige bermmonumenten na verloop van tijd, bijvoorbeeld als er toch wegonderhoud moet worden verricht.

In gesprek met de geest

Lang had ik niet aan dat paranormaalgevoelige meisje uit mijn praktijk gedacht, tot die ene avond toen ik in de schemering in mijn auto over de genoemde provinciale weg reed. Bij het passeren van twee bermmonumenten -

die zich daar al zeker meer dan een jaar bevonden en zo’n honderd meter uit elkaar liggen - hoorde ik ineens een jongensstem hard en dwingend roepen: “Halloo! Zie je me? Kun je me horen?” Aan mijn aura, achter op mijn rug, voelde ik zijn zielsenergie aan me trekken. De geest van een jongeman die op die plek om het leven was gekomen! Snel keek ik opzij, daarna in de achteruitkijkspiegel. Nog net ving ik de beweging op van een grijzige schim en zag ik een gelig lichtje flikkeren in het hoge bermgras. Dat lichtje moest afkomstig zijn van een herdenkingskaars of -lampion die op een zonnecel werkte. Ik reed door en besloot de volgende keer dat ik hier weer zou rijden beter op te letten. Wie of wat vroeg mijn aandacht? De daaropvolgende weken dat ik beide bermmonument passeerde, checkte ik of de geest in de buurt was. De ene keer wel, de andere keer niet. Ik begon hem gedag te zeggen. “Hoi, ik ben het. Ik heb je gezien en gehoord. Wat wil je precies van me?” Het moment van langsrijden ging meestal te snel om echt goed zielscontact met hem te maken. Dan maar op afstand proberen via gedachtenkracht. Vanaf >

*‘Spiegelende voorwerpen vallen
dankzij hun reflectie op en hebben
paranormaal gezien de functie om
zielsenergieën te weren’*

‘Ik heb de andere auto bij het inhalen keihard geraakt, dat spijt me voor die bestuurder’

mijn huis tot aan het bermmonument is een overbrugbare afstand van anderhalve kilometer. Focussen op zijn zielsenergie en kijken wat zich ontvouwt.

Een man, een jongen nog. Twintig of negentien jaar oud op het moment van overlijden. Bij het inhalen van een andere auto verongelukt. Een ‘gesprek’ ontspon zich. Ik ving zinnen op als: “Het ging zo snel allemaal, voor ik het wist hing ik naast de auto.” En “Na die crash zat ik ingeblikt in mijn auto, ik kon er niet uit. Dubbelgevouwen om het stuur. Kapotte long. Iets scherps stak erdoorheen. Doodgebloed.” Hij had te hard gereden, veel te hard. “Ik heb de andere auto bij het inhalen keihard geraakt. Dat spijt me voor die bestuurder.” Dat hij om het leven was gekomen, begreep hij pas echt toen hij op die plek steeds vaker familieleden en vrienden zag terugkeren. Met bloemen en kaarsen. Ze waren verdrietig en huilden. Spraken hun gemis uit. Zijn moeder praatte hardop tegen hem, maar “als ik wat terugzei, hoorde ze me niet”. Toen het na verloop van tijd stiller werd bij het monument, ging de overleden jongen ‘contact maken’ met langsrijdende automobilisten. Precies met dat “Hallooo! Zie je me? Hoor je me?” dat ik had opgevangen. Hij waarschuwde nu andere weggebruikers die te hard reden op de plek waar hij stierf, door ‘midden op de weg te gaan zweven’. Ik heb hem uitgelegd dat zijn spookgedrag misschien tot nieuwe ongelukken kon leiden. Dat gevoelige automobilisten van hem konden schrikken en dat het beter was dat hij die plek zou verlaten. “Het is oké”, vertelde ik hem, “je mag verder reizen met je ziel. Ga maar omhoog, naar Het Licht. Daar word je opgevangen door wezens die je verder helpen met jouw zielenreis. Laat dat bermmonument en die plek waar je nu al te lang bent maar los. Je hoeft andere weggebruikers niet meer te waarschuwen met je energie, dat doet het monument al voor je.” “Ik ga omhoog!” Ik hoorde hem zeggen: “Verrek, daar is mijn pa!”, en nam aan dat zijn vader

enkele jaren voor de dood van zijn zoon was overleden. “Mijn moeder komt nu niet meer naar deze plek, ik hoopte haar nog wel te zien.” “Wees niet bang, je wordt heus niet vergeten. De herinnering aan jou zit voor altijd in het hart van je moeder, van je familie en vrienden. Ga maar de kant uit, waar je vader zich bevindt.”

En zo verdween zijn zielsenergie naar de plek waar hij kan bijkomen en uitrusten alvorens een keer opnieuw aan een ander leven te beginnen. Ik had de geest van de overleden jongeman gehoord, gezien, gevoeld en hem een klein stukje geholpen op zijn zielsreis. Een dag na dit ‘afscheidsgesprek’ reed ik opnieuw over de provinciale weg. Het hoge bermgras was gemaaid door de gemeente. Van de twee bermmonumenten was er nog maar één over, de ander was opgeruimd. Ik vroeg me af of één en ander met elkaar te maken had.

Reflectie

Hoe groter en opvallender herdenkingsobjecten zijn, hoe meer weggebruikers naar bermmonumenten kijken in plaats van hun ogen op de weg te houden. Met nieuwe regels wil men verkeersonveilige situaties voorkomen: niet langer een auto parkeren in de berm om een kaarsje te branden om iemand die daar omkwam te gedenken. Veiligheid van de huidige weggebruikers is van belang, maar nabestaanden vinden bermmonumenten net zo goed belangrijk voor hun verwerkingsproces. Het is lastig om daarin voor alle partijen een goede balans te vinden. Misschien is het een idee om landelijk of in Europees verband een standaard spiegelend herdenkings- of waarschuwingsbord voor omgekomen verkeersslachtoffers te maken in plaats van een bermmonument? Eventueel met de mogelijkheid de naam van de overledene daarop te vermelden? Spiegelende voorwerpen vallen dankzij hun reflectie op, en hebben paranormaal gezien de functie om (verdwaalde) zielsenergieën te weren. Zo kan een bermmonument voldoen aan het belang van verkeersveiligheid, goed blijven voelen voor nabestaanden, geesten op gevaarlijke plekken weren en tegelijkertijd de boodschap afgeven: ‘rijd hier voorzichtig’.

© Tekst: Marianne Notschaele-den Boer in samenwerking met Marit, RHA Publishing - WWW.VORIGELEEVENS.NL